ANUL VI. - No. 9.
1 Martie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22

ANUL VI. — Nr. 9. Cluj, 1 Martie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Lista curat românească la alegerile municipiului Cluj.

Neamul românesc, întregit sub ocrotirea statului naţional unitar, are, prin fruntaşii săi răspunderea desvoltării lui viitoare. Această răspundere se întemeiază pe conducerea intereselor specific româneşti, apărate şi promovate dela cele mai înalte organe ale statului până la ultima comună rurală. Intr'o Românie, aşezată pe calea evoluţiei fireşti, trebuie să pulseze, în centrele urbane, ritmul vieţii naţionale. Alegerile pentru municipii, fixate în ziua de 14 Martie, ne dau prilejul să luptăm spre a imprima oraşelor, înstreinate prin vitregia trecutului, caracterul românesc la care avem dreptul. In conducerea Capitalei Ardealului românesc trebue să se oglindească acest caracter, pentru a cărui păstrare au pătimit atâtea generaţii.

Aceste consideraţii au determinat pe toţi bunii Români, independent de culoare politică, să se adune laolaltă şi să lupte în alegerile comunale dela Cluj pentru isbânda *listei româneşti*, în fruntea căreia se află distinsul savant, care nu face nici un fel de politică şi se numeşte *Sextil Puşcariu.*

Actul politic săvârşit, depăşind prin importanţa lui, sfera intereselor locale, este menit să servească drept îndemn tuturor Românilor din oraşele cu minorităţi, de a lucra, pe viitor, în acelaş fel spre a porni cu un ceas mai înainte la opera de românizare a oraşelor.

Prin întocmirea listei româneşti s'a făcut dovada că ideia curat naţională, propagată de L. A. N. C. cu neclintită stăruinţă şi nădejde, a cucerit în fine la Cluj sufletele tuturor Românilor de baştină, fără deosebire de partid. Exemplul va fi urmat. L. A. N. C. îşi are meritul ei incontestabil.

Cine dintre Români nu votează cu noi, este un politician înstrăinat ori un biet inconştient.

I. C. Cătuneanu.

Exponenţi ai actualelor partide politice.

Reproducem mai jos din anuarul intitulat „Kompass Rumäniens", *apărut la Viena, oglindind starea intreprinderilor financiare şi industriale în România, din anul 1929, note informative despre participarea a altor trei politiciani români, întovărăşiţi cu Jidani la cele mai mari intreprinderi din ţară, ca membri în consiliile de administraţie.*

Cititorii îşi vor da seama, ce încasează fiecare din cei trei exponenţi ai partidelor politice, în tovărăşia Jidanilor şi în ce măsură pot apăra interesele curat româneşti :

I. Partidul Naţional-Ţărănist:

Gr. Iunian.

1.) *Banca Marmorosch, Blank şi Comp.* Bucureşti. Capital 125 milioane lei. Alături de Mauriţiu Blank, Aristide Blank, S. Rosental, Achile Levy-Strauss, I. C. Cohen, L. Marcovici, M. Weinberg, L. Schönfeld etc. „Compass", pag. 149.

2.) *„Bancă de Agricultură şi Export"*, Bucureşti. Capital 200 milioane lei. Alături de Oskar Calmanovici, Isac Calmanovici, Alfred Aftalion, Iosif Cohen, Aron Samuil, Isidor Rosenberg etc. „Compass", pag. 191.

3.) *„Banca Comercială Italiană şi Română"*, Bucureşti. Capital 100.000.000 lei. Alături de L. Teplitz, C. Seif, Oscar Czitrom, I. Ornstein etc. „Compass", pag. 137.

4.) *„Valea Agrişului"*, Soc. An. Rom. Bucureşti. Capital 48.000.000 lei. Alături de D. Senovici, Hermann Schlesinger, Al. Wellmann etc. „Compass", pag. 559.

5.) *„Industria Minieră"*, Bucureşti. Capital 25.000.000 lei. Alături de Friţi Kolberg, C. Kolberg etc. „Compass", pag. 554.

6.) *Oficiul Technic Român Soc. An. Rom.* Bucureşti. Capital 10 milioane lei. Alături de Leopold Bachmain, V. Dinermann, H. Wiesner etc. „Compass", pag. 589.

7.) *„Petrolifera"* Bucureşti. Capital 4.000.000 lei. Alături de F. Habermann, Max Silberstein, I. Rosenthal etc. „Compass". pag. 735.

8.) *Soc. Anon pentru exploatare de păduri şi ferestraie cu vapori,* Bucureşti. Capital 108.000.000 lei. Alături de Mauriţiu Blank, Aristide Blank, L. Hersch, Sigfried Rosenberg, I. Elias etc. „Compass", pag. 824.

9.) *Forestiera Slănic* Soc. Anon. Rom. Bucureşti Capital 12.000.000 lei. Alături de R. Elias, Al. Zissu, Iack Iosipovici, Schwefelberg etc. „Compass", pag. 832.

10.) *Prima fabrică de dantelă şi brodării.* Bucureşti. Capital 1 milioane lei. Alături de W. Gredinger, D. Issershon, etc., „Compass", pag. 909.

11.) *Industria textilă anonimă,* Lugoj. Capital 875.000 lei. Alături de Iosif Fényes, Fülöp Weiss, A. Wagner etc. „Compass", pag. 924.

12.) *Asig. „Albina" Soc. Anon. Rom. de asigurări.* Brăila. Capital 4.000.000. lei. „Compass" pag. 1003.

mann, M. Schapira. „Compass", pag. 566.

5.) *Societate Franco-Română de material de drum de fier,* Bucureşti. Capital 104.000.000 lei. Preşedintele cons. de administraţie. A. lături de E. Weiss etc. „Compass", pag. 583.

6.) *Steaua Română Soc. An. pt. industria petrolului,* Bucureşti. Capital 1.000.000.000 lei. Prezident cons. de adm. Alături de A. Stern, Adolf Berkovitz, O. Kaufmann, M. Blank etc. „Compass", pag. 706.

7.) *Soc. An. pentru exploatare de păduri şi ferestraie cu vapori,* Bucureşti. Capital 108.000.000 lei. Alături de Mauriţiu Blank, Aristide Blank, L. Hersch, Sigfrid Rosenberg, I. Elias etc. „Compass", pag. 824.

8.) *Soc. An. pentru industria lemnului „Bucovina",* Cernăuţi. Capital 25.000.000 lei. Viceprezident al cons. de adm. Alături de O. Kaufmann, Alfred Roth, Alfred Rubinstein, Ludwig Sonnenfeld, Fritz, Winterberg, Moritz Kranthammer etc. „Compass", pag. 845.

9.) *Soc. Anon. pentru industria textilă „Buhuş",* Bucureşti. Capital 400.000.000 lei. Viceprezident cons. de adm. Alături de N. Ehrenstein, O. Kaufmann, E. Horowitz etc. „Compass", pag. 899.

10.) *Noua fabrică de postav „Azuga",* Bucureşti. Capital 50 milioane lei. Prezident al cons. de adm. Alături de A. Ressel, A. Schwabe etc. „Compass", pag. 901.

II. Partidul Naţional-Liberal:

N. D. Chirculescu.

1.) *„Banca Anglo-Română",* Bucureşti. Capital 50.000.000 lei. Alături de G. Lakemann, O. Weinrich etc. „Compass". pag. 185.

2.) *Banca Agricola",* Bucureşti. Capital 90.000.000 lei. Alături de H. Zweifel, M. Flechtenmacher etc. „Compass", pag. 112.

3.) *„Creditul Românesc",* Aiud. Capital 2.000.000 lei. „Compass", pag. 210.

4.) *„Banca Română din Alba-Iulia".* Capital 3.000.000 lei. „Compass", pag. 211.

5.) *„Banca Milcov",* Focşani. Capital 10.000.000 lei. Prezident cons. de adm. „Compass", pag. 318.

6.) *„Banca Plaineşti",* Focşani. Capital 12.000.000 lei. Prezident cons. de adm. „Compass", pag. 318.

7.) *Fabrica Românească de muniţiuni.* Bucureşti. Capital 175 milioane lei. Prezident cons. de adm. „Compass", pag. 581.

8.) *„Fichet"* Soc. An. Rom., Bucureşti. Capital 4.000.000 lei. Alături de A. Lewy etc. „Compass", pag. 582.

9.) *„Unio" Fabrica de vagoane,* Satu-Mare. Capital 40.000.000 lei. Alături de W. Dinermann, A. Lichtinger, Moritz Reiter, Iosif Fuchs etc. „Compass", pag. 612.

10.) *Prima fabrică de spirt,* Timişoara. Capital 12.000.000 lei. Alături de S. Sana, A. Fleissig, I. Kimmel, Leo Hermann etc. „Compass", pag. 620.

11.) *„Frigul",* Soc. An. pentru industralizarea frigului artificial. Bucureşti. Capital 60.000.000 lei. Alături de Aristide Blank etc. „Compass", pag. 647.

12.) *Soc. An. a uzinelor Solvay din România.* Bucureşti. Capital 400.000.000 lei. Alături de E. Mayer, R. Glücklich etc. „Compass", pag. 650.

13.) *„Petrol-Block",* Bucureşti. Capital 600.000.000 lei. Alături de S. Eisinman, D. Goldstern. S. Birmann etc. „Compass", pag. 691.

14.) *Societatea Regală de petrol,* Bucureşti. Capital 100.000.000 lei. Alături de G. Kessler, etc. „Compass", pag. 744.

15.) *Forestiera Banatului* Soc. Anon. Rom. Bucureşti. Capital Lei 6.000.000. Alături de I. Rosenberg, etc. „Compass", pag. 832.

16.) *„Dunerea Cherestea",* Brăila. Capital 5.000.000 lei. Alături de W. Dienermann etc. „Compass", pag. 842.

17.) *Industriile de cartonagii şi staniol „Montblanc".* Bucureşti. Capital 18.000.000 lei. Alături de Iosif Weisberg, Schmil M. Blumenfeld, W. Negru, Harry Stein, Adolf Schwarz, Izidor Finkelstein etc. „Compass", pag. 881.

18.) *Soc. An. Rom. de investiţiuni şi furnituri,* Bucureşti. Capital 50.000.000 lei. Prezident cons. de adm. Alături de B. Nadler etc. „Compass", pag. 961.

19.) *Asigurarea Românească,* Bucureşti. Capital 12.000.000 lei. Alături de M. Sentler etc. „Compass", pag. 997.

20. *Asigurarea ţărănească,* Bucureşti. Capital 12.000.000 lei. „Compass", pag. 998.

21.) *Magazinele „Mercur",* Bucureşti. Capital 10.000.000 lei. „Compass", pag. 1046.

22.) *Intercontinentala* Soc. An. Rom. de transport, Bucureşti. Capital 15.000.000 lei. Prezident cons. de adm. Alături de O. Hoffmann, Fritzt Lederer, I. Wagner, Isac Schaffer, M. Herschkovici, Iosef Gelber etc. „Compass", pag. 1049.

Barbu Ştirbei

Fost Prim Ministru 1927.

1.) *„Banca Generală a Ţării Româneşti",* Bucureşti. Capital 60 milioane lei. Viceprezident al consiliului de administraţie. Alături de I. Hirschorn etc. „Compass", pag. 147.

2.) *„Banca de Credit Român",* Bucureşti. Capital 200.000.000 lei. Prezident al cons. de adm. Alături de Oscar Kaufmann, O. Deutch, M. Mandel, Norbert Ehrenstein, B. Rubin etc. „Compass", pag. 139.

3.) *„Uzinele de fier şi domeniile din Reşiţa",* Reşiţa. Capital 1 miliard 125.000.000 lei. Prezidentul consiliului de administraţie. A. lături de Georg Günther, Oscar Kaufmann etc. „Compass", pag. 549.

4.) *„Astra" fabrică de vagoane,* Bucureşti. Capital 450.000.000 lei. Preşedintele cons. de administraţie. Alături de Mauriţiu Blank, Aristide Blank, W. Dinermann, O. Kauf-

Noua lege a încetăţenirii.

„Anumita presă" din Capitala ţării anunţă cu adâncă bucurie sufletească, că actualul guvern va modifica legea încetăţenirii — care în aplicarea ei era defectuoasă (*pentru Jidani, bineînţeles*). Se vor îndulci până la nesocotirea Constituţiei condiţiunile de admisibilitate la cetăţenia română.

In acest senz „Adevărul" îşi permite să facă următoarele aprecieri la adresa Constituţiei ţării: *„Dreptul de cetăţean este un drept din naştere, ori un drept obţinut prin tratatul de pace. Aceste drepturi sunt socotite mai presus chiar decât Constituţia".*

Vedeţi, domnilor cititori! Perciunatul subordonează Constituţia ţării şi deci demnitatea noastră naţională — tratatelor de pace, care au fost prea milostive cu Jidanii pentru ca acum să-şi ia nasul la purtare.

Profanarea Imnului Regal şi Jidanul Nuhăm Sokolow.

Mai zilele trecute ne-a vizitat ţara, pentru a doua sau a treia oară, Jidanul Nuhăm Sokolow, care — fără nici un drept — se dă, presupusul şi viitorul rege al neamului jidovesc şi care — în aşteptarea confirmării acestui titlu — se mulţămeşte deocamdată numai cu simplul titlu de *„Preşedinte al Izrailului"*.

Noi — şi toată lumea — ştie că, norodul jidovesc trăeşte răspândit pe toată suprafaţa pământului, trăind ca un parazit pe spinarea tuturor popoarelor, pe care le suge fără milă, şi supus legilor diferitelor ţări, a căror organizaţie lăuntrică prevede un singur şef de stat, nu doi.

Deci, în baza cărui drept Nuhăm Sokolow îşi arogă dreptul de preşedinte al unui popor, care — de fapt — nici nu există?

Din dările de seamă ale ziarelor din ţară, putem constata şi deduce faptul că, el ori de câte ori se hotăreşte a pleca în voiaj, are grija de a preveni din timp pe unii din cunoscuţii lui intimi, ca să-i prepare calea, în scopul de a fi primit ca şi un cap încoronat.

La noi în ţară, amicii lui intimi sunt: *Filderman* şi rabinul *Niemerover în* Bucureşti, care îşi dau toată silinţa de a-l prezenta şi de a-l recomanda autorităţilor statului, ca pe un cap încoronat, ceea ce ajută a fi prezentat în audienţă solemnă, nu numai de oamenii de stat, dar de Regenţă şi chiar de către M. S. Regina Maria.

Dările de seamă ale ziarelor şi în particular a celor jidoveşti, le servesc de minune pentru *scopul ascuns* al călătoriilor lui Sokolow.

In adevăr, se dovedeşte că, acest pretins viitor rege al Izrailului, nu călătoreşte de dragul semenilor săi, ci — ca orice Jidan din lume — şi-a ales calea şi meseria de a trăi pe spinarea semenilor săi şi în special pe aceea a diferitelor *comunităţi izrailite*, ce sunt răspândite prin diferite târguri şi oraşe unde se găsesc Jidani mai mulţi.

Ca să demonstrez acest fapt, voiu cita cazul următor:

In Iaşi unde se găsesc multe şi bogate comunităţi izrailite, Nuhăm Sokolow a făcut 2 sau 3 vizite consecutive, fiind păzit de orice neplăceri, ce i s'ar fi putut întâmpla pe lângă *voinicii tineri jidani* şi de întreaga poliţie românească ajutată şi de puternice detaşamente militare.

La prima vizită, răposatul Moritz Wachtel, graţie cunoştinţelor şi legăturilor lui cu toţi Jidanii din oraş, a reuşit a-i face o primire, care a întrecut cu mult pe cele ce se fac de obiceiu chiar regelui şi la plecare, i-a oferit şi un dar de câteva milioane adunate dela credincioşi, şi în special dela *comunităţile izrailite*.

Darul acesta bănesc atât de însemnat, Moritz Wachtel i l-a făcut în scopul ca Nuhăm Sokolow să ajute, a se repara stricăciunile făcute de Arabi Palestinei, precum şi să despăgubească pe Jidanii din Ierusalim de pierderile suferite dela poporul Arab — atât de incult şi barbar — cum îl descrisese Sokolow în conferinţa prealabilă ce ţinuse în sala mare a sinagogei.

Dela Iaşi Nuhăm Sokolow, încărcat cu atâtea milioane, stoarse din sudoarea bietului ţăran român, a plecat la Chişinău, unde marele rabin *Tirelsohn*, care este cel mai mare duşman al poporului român, pe lângă primirea mai mult decât regească, ce i-a făcut, i-a mai oferit — la plecare — alte câteva milioane de lei, luate tot dela credincioşi şi în special dela comunităţile izrailite de acolo, dar strânse tot de pe spatele bietului Român.

După trecere de aproape doi ani, Nuhăm Sokolow, ne-a vizitat iarăşi ţara, fiind din nou primit ca un rege şi atât la Iaşi, cât şi prin toate oraşele, unde a bine voit, a descinde din vagonul regal, ce-i era pus la dispoziţie de Direcţia C. F. R., a ţinut aceeaşi conferinţă, vorbind despre nenorocirile din Palestina şi despre suferinţele şi pagubele enorme cauzate Jidanilor de către Arabi.

Dar, în conferinţa sa, a uitat... să sufle măcar un singur cuvânt despre întrebuinţarea atâtor milioane pe care *comunităţile izraelite* i le-a pus la dispoziţie, ca să ajute cel puţin în parte pe semenii săi dăunaţi, din Palestina!...

S'a ferit — ca de ciumă — să facă o cât de sumară dare de seamă a modului cum a întrebuinţat milioanele ce a mânuit, dar n'a roşit de loc, să ceară şi să primească alte milioane, tot pentru acelaş scop....!?

Dar dacă acest fapt este o chestiune, care priveşte numai comunităţile izraelite, care i-au încredinţat personal milione, fără să fi luat şi oarecare măsuri relative la siguranţa întrebuinţării lor, pe noi Românii ne doare sufletul, când, guvernul lasă, să treacă hotarul, atâtea milioane, pentru a trăi şi a ghiftui pe un parazit venetic.

Ierte-mi-se bănuiala, dar toate împrejurările fac, să se adevărească părerea mea că, Nuhăm Sokolow este un parazit mai dehai decât toţi semenii săi din lume!...

Cu ocazia primirei lui Nuhăm Sokolow la Cernăuţi, vechea capitală a Bucovinei lui Ştefan cel Mare, actualul ministru al acelei provincii atât de asuprită şi de înstrăinată, a făcut ca, la intrarea lui Nuhăm Sokolow în sala de şedinţe, unde urma să-şi ţină conferinţa, să fie primit în sunetul *Imnului Regal* (vezi darea de seamă publicată în ziarul „Curentul" de Joi 12 Decemvrie 1929) — considerându-l astfel cap încoronat, sau membru din familia noastre regală!....

Nu ştiu, ce să mai zic şi ce să mai cred! dar...

Noi — ostaşii bătrâni ca şi cei tineri de azi, care ne-au luat locul — ştiam că, *Imnul Regal*, nu se cântă decât la primirea Regelui, sau la acea a unui membru din Familia Regală şi la Drapel. Ce consideraţiuni vor fi militat oare ca, Ministrul Bucovinei, să găsească cu cale, să-l cânte şi lui Sokolow, care după cum am arătat mai sus, nu este scutit nici cel puţin de unele bănueli de necorectitudine?

Faţă cu atâta umilire la care este supusă ţara, de unele persoane oficiale, dece să ne mai mirăm că, Jidanii din ţară, devin din ce în ce tot mai îndrăzneţi, mai agresivi şi mai neruşinaţi?!

Cum să nu-şi permită studenţii Jidani, care au copleşit universităţile, să nu devină agresivi, ba chiar să calce în picioare dispoziţiunile luate de profesori, care în interesul păcii şi al bunei ordine, le-a indicat să ocupe anume locuri în salele de clasă, pentru ca să fie linişte şi pace? (Cazul Şumuleanu).

Cum să nu-şi permită Jidanii din Oradea şi de prin alte localităţi, să aţâţe pe studenţii creştini turnându-le în cap dela etaj apă clocotită pentru ca apoi — sub masca de mişcări studenţeşti — ei, să poată avea ocazia ca, pentru un geam crăpat cu ani de zile înainte, să ceară dela stat despăgubiri de milioane?!...

Cum să nu-şi permită Jidanii ajunşi senatori şi deputaţi în parlament, să ceară imperativ guvernului, *„să dea ordin ca imediat să*

înceteze" orice mişcări, în potriva neamului izraelit şi să pedepsească cu *izgonirea din cler* a arhiereului Creştin dela Buzău, pentru faptul că, a refuzat, să se fotografieze alături de un... rabin ? ! . . .

Cum să nu-şi permită Jidanii orice soiu de obrăznicii, când văd că, Primăria oraşului Iaşi, s'a grăbit, a eterniza memoria lui Moritz Wachtel, care, ca şi Mauriciu Blank şi Berkovitz — a fost cel mai mare cămătar şi ale căror bănci, dacă au înflorit tot mai mult pricina este a se întreba: oare câte moşii mari şi câte gospodării frumoase, nu s'au topit de cametele încasate fără milă şi fără îndurare ? ! . . .

Da, vechea stradă a *„Oastei“* din Iaşi, azi se numeşte „Moritz Wachtel“ pe când de ex. marele patriot, boer vechiu şi om de seamă: Dimitrie Greceanu, ucis mişeleşte chiar în încinta Camerei de către criminalul *Goldstein*, doarme liniştit la cimitir de atâţi ani, fără să aibă nici o amintire în oraşul Iaşi pe care l-a servit cu toată credinţa şi pe care l-a iubit cu mult drag până în clipa din urmă ? !

. . . Dar, bun e Dumnezeu! Deşi eu sunt bătrân, totuşi am credinţa că, nu voiu închide ochii, înainte de a vedea faptul împlinit acela că, diferitele *partide politice* care — de dragul votului — ocrotesc şi pe cel din urmă criminal şi trădător de neam, îşi vor da obştescul sfârşit ! . . .

Şi, atunci venind la cârma ţării cei cu: *Hristos, Regele* şi *Naţiunea* şi având ca punct de plecare *„România a Românilor“*, am credinţa deplină că, totul, se va schimba din temelie.

Din *Lojele masonice*, care sunt o născocire drăcească absolut jidovească şi a căror întocmire ascunsă a fost perfecţionată de înţelepţii Sionului, absolut numai în scopul ascuns, acela de a dărâma creştinismul, ca să rămână pe tot globul numai talmudul jidănesc, loji, care sub masca de: Egalitate, Fraternitate şi Umanitate, au reuşit a prinde în capcană şi a întuneca şi turbura chiar minţile multor bărbaţi de seamă aparţinând tuturor popoarelor din lume, făcându-i chiar caraghioşi, încingând şorţuri de lucrători, pe care sunt cusute felurite chipuri cabalistice şi silindu-i apoi să joace danţuri macabre în jurul unui cosciug în care zace un craniu de mort, am credinţa — zic — că nu va mai rămâne decât o tristă şi dureroasă amintire.

Numai atunci bărbaţii de seamă creştini, de pe întregul glob, prinşi în cursă de lojele masonice şi care azi îşi fac personal un merit că, ocupă un înalt grad în loja masonice, îşi vor putea da seama de păpuşeria pe care i-au făcut să joace toată viaţa, nişte ascunşi jidani, în umbră şi pe care nici nu-i ştiu cine sunt, nu i-au văzut niciodată.

General TARNOSCHI.
— Iaşi. —

Tineretul Ligii
Apărării Naţionale Creştine
către Tinerimea Română

CAMARAZI !

Străinii cari s'au cuibărit aci, precum şi acei dintre români cari pentru arginţi fac jocul duşmanilor noştri, desfăşoară o activitate extraordinară pentru a pregăti distrugerea ţării româneşti.

Intr'adevăr :

Cultura românească, este ameninţată, prin numărul mare de jidani, cari frecventează universităţile noastre, taxele excesiv de mari ce s'au instituit, fiind o stavilă numai pentru români.

Şi datorită acestui lucru am ajuns astăzi să avem în barouri mai mulţi avocaţi jidani decât români, în societăţile cari exploatează bogăţiile pământului nostru să n'avem români de loc, iar în cele din urmă, datorită politicianilor lipsiţi de scrupule, magistratura şi profesoratul să fie năpădite de jidani.

Ţărănimea este proletarizată şi în timp ce urmaşii descălecătorilor maramureşeni, deposedaţi de pământuri, ajung slugi şi măturători de stradă, vedem cum se reface marea proprietate jidovească.

In dorinţa de a parveni şi orbiţi de mirajul umanitarismului şi al democraţiei, Politicianii sunt rând pe rând atraşi în lojile francmasonice, unde sunt constrânşi a executa ordinele Sanhedrinului jidovesc.

Bisericele sunt pustii, în schimb copiii sunt trimişi Dumineca la şezători şi cinematografe, unde jidanul Herscu Blazian şi alţii îi îmbecilizează cu literatura lor stupidă.

Prin aşa zisele „concursuri de frumsete“, adevărate bâlciuri pentru vânzătorii de carne vie, aceiaşi jidani, oferă fetelor de creştini perspectiva de a deveni într'o bună zi prostituate de lux într'una din metropolele occidentale.

Intr'o criminală inconştienţă politicianii noştri, nu numai că nu iau nici o măsură împotriva acestor concursuri, ci le patronează.

Iar în faţa comunismului din ce în ce mai ameninţător şi mai agresiv, acei cari conduc destinele Ţării româneşti, **organizează armate defensive.**

Spre satisfacerea unor meschine scopuri electorale, partidele politice, asmut pe ardeleni împotriva regăţenilor, şi pe regăţeni împotriva ardelenilor, făcându-i să uite că şi unii şi alţii **sunt români de-un sânge şi de o lege.**

Ba ceva mai mult, pentruca dezunirea să fie şi mai desăvârşită, alcătuiesc cete de partizani, cari se vor învrăjbi reciproc şi se vor bate, pentruca domnii cari stau în Consiliile de administraţie şi iau lefuri grase, să aibă câteva voturi mai mult la alegeri.

Şi tot pentru aceste blestemate de alegeri, nesocotind interesele Ţării şi umilind demnitatea românească, politicianii fac pacturi electorale cu cei mai mari duşmani ai noştri şi pentrucă aceste pacturi au fost încheiate absolut de către toate partidele Mayer Ebner, Fischer, Iticsohn şi alţii, vor fi peste câteva legislaturi senatori de drept

FRAŢILOR !

Invalizii cerşesc pe drumuri memoria celor cari au murit îngropaţi de dărâmăturile transeelor a celor cari au murit cu mâna încleştată pe închizătoarele armelor, pentruca să ne dea nouă România Mare, este insultată de primul agent elec-

toral cocoţat ministru, iar ofiţerii noştri cei mai bravi, încercând un legitim protest, sunt nevoiţi să părăsească rândurile oştirei, pentruca locul lor să fie ocupat de rusnaci sau de foştii ofiţeri honvezi.

In schimb trădătorii de neam, toţi cei cari au insultat Coroana, sau sub conducerea lui Stere au asvârlit în tranşeele noastre manifeste de dezertare la inamic, sunt astăzi acoperiţi de onoruri şi sub influenţa lor se creiază o jandarmerie de operetă, o armată lipsită de cele trebuincioase, iar pentru ofiţerii cu drag de neam se institue sistemul fişelor şi al spionajului.

CAMARAZI!

Viitorul aparţine vouă.

Duşmanii neamului, ajutaţi de partidele politice, vă pregătesc robia.

Sângele vostru cald şi tânăr, nu vă îngăduie să încrucişaţi braţele şi să lăsaţi ca mâine, **in locul tricolorului drag să fâlfâie o sdreanţă roşie.**

Tineretul Ligii Apărării Naţionale Creştine, ridicând drapelul pe care străluceşte **Svastica,** semnul străvechei noastre stăpâniri pe aceste plaiuri, vă chiamă la luptă pentru **Hristos, Rege** şi **Naţiune.**

Comitetul executiv al Tineretului „L. A. N. C."

Spicuiri din noua gazetă „Ţara"

La Bucureşti, — unde nimic nu este imposibil, — a apărut la data de 11 Februarie 1930 o nouă gazetă zilnică numită *„ŢARA"* sub direcţia cunoscutului scriitor dela *„Cuvântul"* Dl. *C. Gongopol.* Sub titlul gazetei este scris: *„Ziar politic independent"*, iar la dreapta titlului se poate citi următoarea lozincă:

„Cuvântul nostru de ordine
„Totul pentru „Ţară"
„nimic pentru noi!"

Până aici am găsit totul, pe plac, frumos şi bine.

Pe pag. 2-a din no. 1 al gazetei, găsim desfăşurat pe trei coloane articolul: *„Cine a ucis-o pe Carolina Schwartz?"* scris de *G. Şoiman* (poate Şoiman cu perciuni, sau Şloim ori poate Adler).

Priveşte, iubitor cititor, ce scrie acest *Şoiman*, în fragmentul intitulat *„O femeie de ispravă":*

„D-na Mina Finkelştein este persoană apropiată, servitoare la noi, şi bună la suflet.

„A avut un băiat, unul singur. „Băiatul i-a murit în răsboiul pentru întregirea neamului nostru.

„Imi arată fotografia lui: este „fotografiat cu costum naţional. „O mândreţe de bărbat tânăr".

Iar mai departe urmează:

„Nu, n'am vrut să cer Statului „ajutor. Mi s'ar fi părut că cer „să mă hrănesc din sângele copilului meu vărsat pentru Patrie".

„Ce teribil exemplu pentru „patrioţii" de răspântie, oferă această „femee".

„Să poftească acolo, palavragii, „in odăiţa scundă, egrosioasă şi „fără foc, să ia exemplu dela d-na „Mina Finkelştein. Rama care încadrează fotografia celui căzut „pentru Ţară are împrejur tricolorul românesc".

Mulţumim domnule *Gongopol* pentru această lecţie de patriotism, emisă de scribul d-tale *G. Şoiman,* ai cărei eroi sunt: juda *Finkelştein fotografiat în costum naţional* (ce batjocură pe costumul nostru naţional), *care „şi-a vărsat sângele pentru întregirea neamului nostru"* (înţelegem cel jidovesc), *iar rama are împrejur tricolorul românesc* (păcat că tricolorul românesc trebue să împrejmuiască şi Jidani) *şi ruchela „Mina Finkelştein, care n'a vrut să ceară ajutorul Statului, căci i s'ar fi părut că bea din sângele copilului ei vărsat pentru Patrie* (alt neadevăr şi mai neruşinat).

Nu astfel de gazete independente aşteptăm noi cititorii români prin sânge şi origină; — căci deacestea e plină scumpa noastră ţara. — Ne trebuesc gazete româneşti şi creştineşti, care să trâmbiţe adevărul care e pervertit de Jidani prin francmasonerie, prin sindicalism, şi prin sectarismul politic şi religios, care să spună respicat că: *România a fost făurită de români şi numai de Români: că Jidanii au spionat-o, au trădat-o şi au jefuit-o şi o jefuesc încă iar într'un viitor răsboiu tot numai Românii, o vor apăra cât timp Jidanii îşi vor exercita în tihnă aceeaş operă de distrugere — deci România să fie a Românilor".*

Nu ne trebue gazeta *„Ţara"* plină de Jidani, dar nici lecţii de patriotism dela Jidani nu primim.

ŞT. PENEŞ. — Hunedoara. —

Centrul studenţesc „Petru Maior" Cluj

Prin votarea şi punerea în aplicare a noilor statute, forma Centrului Studenţesc „Petru Maior", s'a schimbat cu totul. Astfel, plenul, care până acum era format din toţi studenţii creştini români din Cluj, de aci încolo e format din Preşedinţi pe Facultăţii, Academii, Cercuri regionale, precum şi din delegaţii Facultăţilor şi Academiilor luând numele de Consiliul Centrului. In ziua de 4 Februarie a. c. din Consiliul Centrului s'a ales următorul comitet executiv:

Preşedinte: Anderco Artur, stud. în Drept.

Vice-Preşedinte: Marcu Traian, stud. în Litere.

Secretar-General: Tănase Viorel, stud. Acad. Comerc.

Secretari de şedinţe: Sorban Guilleaurn, stud. în Drept; Cartis Liviu, stud. Acad. Comerc.; Alămorean Pompiliu, stud. Acad. Comerc.

Cassier: Ionescu Cezar, stud. Acad. Comerc.

Bibliotecară: Trambitaş Paraschiva, stud. în Ştiinţe.

Controlor: Nemeş Augustin, stud. Acad. Comerc.

Arhivar: Turcu Vasile, stud. în Ştiinţe.

Econom: Lupan Ştefan, stud. în Ştiinţe.

Membrii în comitet: Pintican Emil, stud. în Ştiinţe; Crăciun Ioan, stud. în Drept; Jianu Constantin, stud. în Drept.

Consilieri la Uniune: Postescu Traian, stud. Acad. Comerc.; Tămăşoi Aurel, stud. în Drept; Zapratan Mircea, stud. în Litere; Biriş, stud. în Drept; Tuturea Ioan, stud. în Drept.

La constituirea comitetului executiv n'a luat parte Soc. Studenţilor în Medicină şi Soc. Studenţilor Academiei Agricole.

Datoria actuală a intelectualilor.

Opera de închegare a sufletului românesc într'un tot unitar nu se poate desăvârşi din cauza ambiţiilor politice necugetate şi a inerţiei condamnabile, de care dau dovadă intelectualii.

Şi când rostesc cuvântul „intelectuali" nu mă refer la indivizii, care-şi revendică acest titlu în baza unei sarbede diplome purtată în fund de buzunare, ci îmi îndrept gândul către acele elemente admirabile ale vieţii noastre cărturăreşti — desprinse din cercul viţios al pedanteriei sau al încrederii în sine prea mult. „Intelectual" în înţelesul etic al cuvântului este ceva mai mult decât trepăduş politic.

„Intelectual" în înţelesul naţional al cuvântului este categoric opus noţiunii de „înstrăinare" sau „necinste".

Sub acest raport coeficientul numeric al „adevăraţilor intelectuali" este foarte scăzut".

Ieşit depe băncile universităţii, tânărul titrat îşi croeşte planuri uriaşe de viitor — nesocotind întru totul realităţile vii; întâlnite la tot pasul.

De aceea, ciocnirea lui cu greutăţile vieţii îi distrug iluziile — făcând din el un sceptic, un nemulţumit — şi mai apoi un *„închinător la arginţi"*.

Aci e punctul cel mai critic, când răsturnarea gândurilor transformă radical fiinţa spirituală a individului: *din creştin devenind iudeu.*

Mentalitatea, deci i s'a pervertit Apucat pe drumul abzicerii dela comandamentele conştiinţei, intelectualul îşi făureşte drept ţintă supremă a vieţii lui — *banul.*

Conştiinţă, caracter, cinste — toate sunt de vânzare la intelectualul schimbat astfel spiritualiceşte. Şi din acest punct de vedere străinul profită.

Cu monedă sunătoare el împânzeşte toate administraţiile publice, îmbrobodeşte simţământul naţional şi narcotizează sistematic simţurile raţiunii intelectualului — pus în locuri de conducere a mecanismului atât de complicat, care este Statul. Cu această monedă blestemată străinul slăbeşte temeliile Statului naţional, împiedecând unificarea sufletească într'un tot armonic.

Iar domnul „intelectual" priveşte nepăsător la surparea progresivă a clădirii naţiei româneşti.

In faţa planului infernal de slăbire a încheeturilor etnice româneşti, „intelectualul" are datoria să iasă din amorţeală.

Crescut în crezul ideei naţionale şi al adevăratei iubiri de legea strămoşească, „domnul intelectual" trebue să lucreze fără obosire la întărirea sufletului şi fiinţei româneşti.

Declaraţiile sale sentimentale, uneori chiar patetice, la zile de praznic, nu au nici o valoare atâta timp — cât faptele n'au dovedit mărturia dreaptă a vorbelor.

Simţământul de „cinste" şi „omenie" trebue înscăunat la loc de frunte — iar nu ca acum, când asemenea idei stârnesc zâmbetul compătimitor al celor tociţi în rele.

„Solidaritatea naţională" întemeiată pe adevărurile organice ale naţiei să călăuzească paşii conştiinţei fiecărui intelectual român.

Nu servirea intereselor străine, protivnice vieţii conştiente în cadrul de stat naţional, *ci ajutarea reciprocă a fratelui de acelaş sânge* ne va duce la izbândirea idealului, scump tututror:

România a Românilor !

Dr. N. IONESCU
— *Bucureşti.* —

Buletinul Anti-Judeo-Masonic.

A apărut şi numărul 2 al „Buletinului Anti-Iudeo-Masonic — cu redacţia şi administraţia în Bucureşti, I, Str. Carol No. 9.

Cuprinsul: 1.) Societatea Naţiunilor şi Ţara Românească, articol scris de dl. Prof. *Dr. N. C. Paulescu,* ar trebui reprodus de toate revistele şi gazetele pedagogice, pentru a lua cunoştinţă întregul nostru corp didactic, de felul cum Jidovimea — prin uneltele lor francmasonice, cum este şi d. *Constantin Kiriţescu* directorul învăţământului secundar, — caută să tâmpească şi să atrofieze simţământul naţional şi iubirea de neam şi Patrie.

2.) O carte rarissimă, articolul scris de Dl. Prof. *I. C. Câtuneanu,* tratează despre pericolul satanic al francmasoneriei.

3.) Iudaizarea operei Române, articol scris de dl. *Fl. Manovil,* ne arată cum jidanii au acaparat *Opera română,* angajând şi destituind artişti după bunul lor plac.

Aşteptăm dela Dl. *Manovil* şi alte amănunte, referitoare la activitatea judănească în cel mai înalt templu de artă românească — *Opera Română.*

4.) Insemnări pe marginea unor documente masonice, articol nesemnat, dar de o valoare mare. — Rugăm pe anonimul autor, chiar dacă nu este amicul *Niculae P.* să ne dea cu numele pe *„înalţii prelaţi ai bisericii ortodoxe, actuali şi foşti conducători ai facultăţilor de teologie, care sunt membri activi ai secţei masonice"* şi să ne comunice lista nominală a ofiţerilor activi, — care ignorând jurământul depus M. S. Regelui — au jurat pe mistrie şi echer supunere neamului Jidovesc ascuns în dosul lojelor masonice.

„Singura speranţă a zilei de mâine — naţia (ţărănimea şi copiii ei), *şi tineretul universitar trebue să cunoască după nume, ocupaţiune şi, dacă se poate, după fotografie coadele de topor ale neamului românesc, date în mâna iudaismului sălbatic şi răsbunător.*

5.) Articolul: *Ziarul „adevărul" este oficiosul francmasoneriei,* scris de *Dr. B. L.,* fiind scurt ar trebui reprodus de întreaga presă creştină, pentru ca naţia să-şi dea seama de origina şi de scopurile urmărite de acest ziar.

6.) Notele, publicate de Dl. Docent *Dr. V. Trifu* sunt de o mare valoare, căci ne desvălue limpede cum *Blumenfeld* se răsteşte şi trage la răspundere pe secretarul general dela Ministerul de finanţe Dl. *Teianu,* par'că ar fi sluga lui; — iar acest înalt funcţionar — de teama perciunatului, bun prieten cu Dl. *Virgil Madgearu* ministru de finanţe, înghite şi tace chitic.

O alianţă, ce dorim şi noi .... ilustrată cu citate din ziarul „Action Française" de scriitorul antimason *Léon Daudet* şi cu denunţarea aghiotantului regal Dl. *Comandor Păiş,* ca unealta masonică la *Curtea noastră Regală,* sunt lucruri pe care ar trebui să le ştie fiecare român adevărat.

Iar faptul că francmasonul, general *Traian Moşoiu,* va reprezenta ţara noastră la desvelirea monumentului ridicat de *„Fidac"* mareşalului *Foch* — *„un mare creştin şi aprig duşman al francmasoneriei"* — este de două ori condamnabil: 1.) Pentrucă prezenţa unui francmason, la serbătorirea mare-

lui *Foch*, este o insultă la adresa celui sărbătorit; 2.) Pentrucă un francmason nu poate reprezenta pe români creştini, ci numai pe stăpânii Jidani, faţă de care e legat prin jurământ puternic.

7.) *Din lojile Satanei*, articol scris de *D. C.*, sperăm că va avea ecou în sufletele celor ademeniţi de francmasoni.

8.) Frontul Anti-Iudeo-Masonic: Comunicat No. 3 către conştiinţa naţională creştină (cazul Şoimescu) publicat de *Studenţimea Română Creştină*, este un articol pentru care aducem sincerile noastre felicitări *„tinerimei noastre universitare“* pentru ţinuta ei demnă şi conştientă, şi pentru lecţia aplicată francmasonului *„Şoimescu“* (Şoimescu sau Adler?).

Ori ce Român bun, abonează şi citeşte *„Buletinul Anti-Iudeo-Masonic“*, care costă numai 200 Lei anual.

Cronicar.

Ţărăniştii-Sterişti şi propaganda electorală.

Se ştie de către toţi, cât bine a adus ţării guvernul democrat naţional-ţărănist, precum nici celelalte guverne trecute, nu se pot lăuda cu mai mult.

In preajma alegerilor comunale şi judeţene politicienii în automobile noi nouţe au împânzit satele să pună sub ochii oamenilor, binele, pe care l-au făcut.

Cum le-a fost primirea iarăşi se ştie. La aşa guvernare au răspuns şi oamenii cum se cuvenea, când au văzut scumpirea chibritului şi gazului.

Guvernul — aici prevăzător — îngrijat de situaţia critică — pe picior de a părăsi cârma — a fondat instituţia voinicilor, pe lângă care funcţionează fabrica de bâte şi ciomege, singura şansă în lupta electorală. Asta e norma de conduită generală — unde nu s'ar putea obţine votul utilizând alte mijloace — care le-ar menţine delegaţia. Maxima „scopul scuză mijloacele“ e urmată ad-literam! Domnii agenţi electorali se miră şi se crucesc de ce s'ar mai folosi, de cine s'ar mai lega ca să-şi menţine delegaţia! Atitudinea o iau după locuri şi după împrejurări — nelăsând însă ceva ce le-ar aduce un sprijin în intreprinderea lor.

Aici şi-au găsit să se lege tamnesam-de învăţători, să-i mai amărască, că nu-s ei bătuţi destul de soartă, de instituţia în care ei profesează.

E incontestabil că majoritatea învăţătorilor, oricât li se contestă, îşi cunosc misiunea lor, culturală, pedagogică şi mai ales misiunea naţională. Ori, această misiune naţională nu se găseşte exprimată şi formulată decât în doctrina teoretică confirmată de experienţa anilor — a „Ligii Apărării Naţionale Creştine“. Orice român ce nutreşte idei şi sentimente româneşti e prin însăş natura sa naţionalist-creştin. Noi învăţătorii trimişi să împlântăm iubirea de neam în diferitele puncte ale ţării, unde se resimte — căci ce altă misiune decât aproape exclusiv naţională are şcoala română — mai ales în provinciile alipite — în starea în care se găseşte, nu numai că nu suntem sprijiniţi — cum ar trebui — dar împiedecaţi. Ba, câteodată chiar victima politicianismului mârşav. Un singur caz va fi de ajuns a evidenţia acest fapt.

Atmosfera de aici e o atmosferă cosmopolită. Ori cum, nu toţi, ci cei ce nutresc gânduri bolşevice-comuniste, s'au prezentat D-lui deputat Iacobescu şi D-lui Mirescu prefect al Cetăţii Albe, — veniţi dela alégerile pentru cameră tocmai acum să-i mai întrebe de sănătate — spunând că învăţătorii — vorbind limba minoritară ca să nu putem înţelege — nu-şi fac datoria, că ei ne plătesc prea mult, că le-am slutit copiii — pe cari nu-i au, etc. etc. Cum dl. Iacobescu avea interes — le-a aprobat întocmai ce-au spus, — şi-a permis să s'amestice, unde nu-i fierbea d-lui oala, blamând pe învăţători şi instituţia lor, în faţa prietenilor jidani şi ruşi, a căror faţă le surâdea.

Din fericire, întâmplător, dl. Udrescu învăţător, indignat de mărturiile sincere ale domnilor agenţi a luat cuvântul ţinând sus prestigiul învăţătoresc şi al neamului, faţă de renegaţi.

La învinuirea făcută învăţătorilor că aceştia bat copiii, dl. Udrescu, ca oricare învăţător, cunoscând mentalitatea basarabeană, i-a răspuns d-lui Iacobescu că în Basarabia, şcoala fără cât de puţină bătae nu se poate — argumentând viu că educaţia primită de copii în familie nu numai că nu trebue continuată — dar chiar întreruptă şi dat o altă educaţie copiilor crescuţi într'un spirit comunist. Cine nu crede să vină să vadă. Mărturisesc sincer. Mi-i ruşine să spun: elevii înjură pe învăţători, învăţaţi de părinţi. Cu ce s'ar mai putea trata aceste elemente bolşevizate? Comuniştii cu ce trebue trataţi? Intreb pe dl. Iacobescu să-mi dea o reţetă că mie oricâte mi-a dat şcoala n'au efect aplicarea lor.

Ne-a arătat nu-i vorbă dl. Iacobescu, o metodă al cărui principiu e mai mult decât revoltător: „Invăţătorul să nici nu s'atingă de copii, să-i laşe să surpe şi şcoala — iar când învăţătorii fac vr'un act, să fie ciomăgiţi de se poate chiar de proprii lor elevi — şi dl. Iacobescu a fost învăţător, dar pe semne că şi-a uitat de tot de această meserie, în care nu se găsia la larg. La cuvintele dlui Udrescu, dl. prefect face şi d-lui un act eroic de promisiune, punând la mijloc cuvântul de onoare, că va fi destituit din învăţământ.

Aşa înţeleg dumnealor să ne ameninţe. Nu le pasă dumnealor ce fel de atmosferă au lăsat în urmă. Dar nu s'au mulţumit numai cu atât. La întrebarea pusă d-lui Udrescu de dl. prefect că de ce e „cuzist“, — o absurditate — răspunzându-le că nu intră în cadrul discuţiei, s'a dus la poştă, chemând telegrafic pe dl. Inspector să ancheteze cazul!?, — aplicându-ne şi o amendă — că altfel nu s'ar putea răsbuna mai bine.

Aşa înţelegeţi Dv. D-lor ţărănişti să faceţi politică, şi încă naţională? să anarhizaţi satele, să puneţi oamenii să ne bată, să ne ordonaţi categoric să lăsăm copiii să surpe şcoala; pentru ce? — pentru ca să vă menţineţi mandatul, câştigat neonest, pentru că noi suntem români şi facem propagandă antiperciunată? Trebue să se ştie, că printre pomii ce s'au ridicat au fost jidanii şi baptiştii, opera lor. Nu cumva v'a cinstit d-le Prefect?

Aşa înţelegeţi Dv. să faceţi politică democratică, să instituiţi anarhia, să ridicaţi capetele convertite la comunism, în capul funcţionarilor şi instituţiilor ce n'au mai rămas atinse de această epidemie ereditară? Credeţi că prin aceasta aţi câştigat? Nu — niciodată. Vă înjosiţi şi nu vă pasă, dar ne pasă nouă, că ne înjosiţi neamul şi pe noi.

Indignarea ţării a crescut la culme. De nu vor pleca de bună voe, vor pleca loviţi de aceeaş bâtă de care s'au servit să ne impileze. Las să judece oricine!

A. S. ANGELESCU, înv.
— Cetatea Albă. —

Din experienţa altora. Ce zici, Domnule Gusti?

Sub rubrica „*Propos de Figaro*", marele ziar francez — în numărul său de Vineri 13 Decemvrie 1929 — scrie următoarele:

„*Cartea d-lui Lenôtre „Le rois Louis XVII et l'énigme du Temple" făcuse să înainteze mult deslegarea uneia din problemele cele mai pasionante ale Istoriei; lucrarea nouă a Comandantului Cazenabe de la Roche „Louis XVII ou l'otage de la Révolution" pare să o rezolve definitiv: căci ea lămureşte ultimul punct de care atâtea anchete şi discuţiuni îl lăsau încă obscur.*

„*Dl. Lenôtre observase cu dreptate că „captivitatea Delfinului nu fu deloc un simplu episod al marei drame revoluţionare, ci formă însuşi fondul şi urzeala acestei drame, chiar fără ştirea acelora cărora le erau distribuite rolurile*". El adaogă: „*că nu trebue să se atribue unor meschine rivalităţi luptele sălbatece şi sângeroasele execuţiuni cari înroşesc istoria Revoluţiei noastre: ele fură episoadele înverşunatei bătălii date pentru cucerirea orfanului, către care se îndreptau toate ambiţiunile*".

„*Nimic nu e mai adevărat. Dar trebue observat că orfanul, prin însuşi faptul că erà orfan nu mai erà moştenitorul Tronului: erà însuşi Regele.*

„*Când cercetăm aceste evenimente astăzi, ştim tot ce s'a întâmplat dela 1793 încoace; în 1793 însă, nu se putea prevede nimic din ceeace avea să se întâmple în urmă.*

„*Republica era proclamată; monarhiştii, în număr imens, rămâneau monarhişti; marea majoritate sau unanimitatea republicanilor nu credeau în dăinuirea acestui regim necunoscut, aproape fabulos, în Franţa; ei aşteptau o Restaurare; şi pentru unii caşi pentru alţii, în virtutea dreptului monarhic, de îndată ce capul lui Ludovic XVI căzuse pe eşafod, Ludovic XVII succedase tatălui său.*

„*Pentru toţi monarhiştii, Regele legitim era acela pe care guvernul revoluţionar îl ţinea captiv în închisoare Temple: şi pentru toţi republicanii, era Regele probabil sau Regele posibil.*

„*Cei cari rămâneau stăpâni ai persoanei sale erau în măsură să dicteze condiţiile lor, în caz de catastrofă republicană, regaliştilor din interior caşi suveranilor străini hotărîţi să apere pe Burboni sau să apere, din principiu, inviolabilitatea persoanelor regale.*

„*Când diversele fracţiuni cari sfâşiau Convenţiunea şi Comuna s'au ghilotinat unele pe altele, principala ţintă a luptelor lor sălbatece era posesiunea copilului-rege.*

„*Mulţi alţi actori ai dramei, mai puţin în evidenţă decât oamenii politici, periră de mâna călăului sau fură otrăviţi sau măcelăriţi fie în grup fie izolat de către asasini pe cari poliţia renunţă foarte repede să-i descopere.*

„*Oricine se apropiase de Ludovic XVII la închisoarea Temple, în calitate de comisar, de gardian, de medic, — oricine putea să fie bănuit că ştie ceva despre substituirile de copii operate în mai multe rânduri în închisoare, sau despre peripeţiile răpirii sau despre mijloacele întrebuinţate pentru a despuia pe micul rege de personalitatea sa după escamotarea sa finală, — fu însemnat pentru (a suferi) o soartă tragică.*

„*Ponoson du Terrail (autorul „Isprăvilor lui Rocambole"), care sfârşea prin a nu se mai recunoaşte în propriile sale romane, n'a ucis niciodată, cu toate acestea, atâtea personagii câte au fost omorîte de poliţia stăpânilor noştri succesivi numai în afacerea Ludovic XVII.*

„*Te înfiori!*

„*Ar fi o eroare gravă şi periculoasă a presupune că aceste procedee de „guvern" nu mai sunt în uz. — Adevărul are nevoe de timp lung ca să iasă la lumină; câteodată nu mai iese niciodată, pentru că autorii unei crime aveau toate mijloacele de a-i şterge orice urmă în momentul în care a fost comisă.*

„*Dela afacerea Ravaillac (asasinul lui Henric IV) la afacerea Steinheit, s'ar putea număra o sută de asemenea exemple faimoase.*

„*Republica de astăzi oferă o frumoasă colecţie de aventuri în cari, fără accesorii melodramatice, fără tremoluri nici mantale de culoarea zidului, oamenii importanţi fură trimişi într'o lume mai bună, cu o perfectă discreţiune.*

„*Progresele ştiinţei aduc noui înlesniri. — „Faptul Prinţului" se îndeplineşte tot aşa de nepedepsit caşi în veacul al şaisprezecelea Martorii sunt reduşi la tăcere prin aceleaşi metode. — Şi publicul s'ar mira mai puţin de unele cariere miraculos de repezi, dacă ar şti că ele se datorează exploatării unui sinistru secret de Stat*".

In timp ce, subt auspiciile „*Institutului Social Român*", un fost ministru conferenţiază în faţa unei „asistenţe numeroase şi selecte" asupra permanenţei şi binefacerilor regimului republican în Franţa, exaltându-l şi sugerând — oarecum — o schimbare şi la noi, — în Franţa republicană, fărâmiţită şi despersonalizată prin democraţia „iacobinismului socializant", toate spiritele patriotice fac o critică aspră regimului, pe care îl condamnă fără rezerve.

După un secol şi jumătate aproape dela instaurarea primei republici, Francezii stăruesc să clarifice împrejurările suspecte în cari a avut loc abolirea monarhiei tradiţionale, satisfăcând prin aceasta nu atât un interes istoric, cât un mare şi actual interes al prezentului.

Articolul de mai sus, care figurează pe prima pagină a lui „Figaro", nu este o simplă recenzie, ci are valoarea unei critici şi a unei orientări.

Republica parlamentară, această „infectă Republică parlamentară", cum i s'a zis (Gustave Hervé în „La Victoire"), nu corespunde intereselor naţionale franceze.

Pregătită îndelung şi impusă prin maşinaţiuni oculte, condusе din umbră de o forţă ascunsă, aceeaş forţă care a deslănţuit Revoluţia în Rusia, — Republica s'a înfăptuit şi menţinut prin crimă şi deformarea spiritului public.

Prigonirea Bisericii catolice, abdicarea dela orice veleitate naţională, reforme sociale treptate în scopul întronării finale a socialismului, cosmopolitismul, expansiunea naţională paralizată de crezul pacifismului internaţionalist al şcoalei dirigente, descompunerea socială şi depopularea ţării, pulverizarea opiniunii şi sfărâmarea creziunii interne prin împărţirea în nenumărate grupări politice în veşnică dispută, — toate acestea sunt rezultatele regimului, care a făcut ca răsboiul să surprindă Franţa nepregătită şi care nu a putut evita o catastrofă decât abandonând, în ultimul moment, toată ideologia republicană pentru a conferi premierului şi şefilor militari puteri quasi-dictatoriale.

Şi acum când spiritul clar al Franţei reacţionează şi printr'o critică continuă şi luminată pregăteşte cu tenacitate prefaceri inevitabile, — în România monarhică care datorează regilor ei creiarea statului modern şi unitatea naţională, „Institutul Social Român", subt pretextul unor cercetări cu caracter ştiinţific, patronează conferinţele politicianilor cari, în mod inconştient sau pentru ambiţiuni criminale, nu şovăesc să sape la

temelia așezămintelor noastre fundamentale, făcând apologia altor forme de guvern, neconforme cu spiritul și tradiția țării noastre și condamnate definitiv de experiența politică a popoarelor străine.

PAPĂ SECĂREANU
advocat — Brăila.

Din Evenimente'e zilei

RELIGIA PATRIOTISMULUI

Principiul de bază al întăririi unui stat, e fără tăgadă, iubirea tradițiilor și apărarea hotarelor etnice. Istoria ne dovedește, că acolo, unde solidaritatea națională, a avut rădăcini adânci, în massele poporului, ceasurile de primejdie au fost înlăturate prin o înțelegere și uniune *sacră*. La diferite etape, când invazia străină a năpădit pământul străbun, întreaga națiune s'a resimțit și cu însuflețire alergând la chemarea voivozilor și vrednicilor ocrotitori de țară, s'au luptat pentru mântuirea ei.

Icoana Domnitorilor din trecut, dela *Mircea cel Mare*, până la *Tudor* din Vladimir și strălucitul *Rege Carol*, caşi întregitorul de neam *Ferdinand*, toți au pus sufletul chezășie pentru păstrarea și întărirea patriei.

Prin lipsa însă a unei educațiuni, contrare *marilor interese* ale națiunii, ne găsim în prezent destrămați sufletește și prin o toleranță dusă la extrem, dragostea de țară, ne este întinată de putrigaiul politician, legătuiți cu germenele distrugător *„Iudaismul“*.

Ceea ce era de prevăzut, grație acestei lipse, luată ca o slăbiciune și nepăsare organizația puterii satanice, a Jidanilor și-a mărit pretențiile. Cu sistemul ce-l practică în umbră, cu îndrăzneala cinică a rassei și-a impus rând pe rând în mod imperativ tot ce a văzut, smulgând din mânile politicianismului, drepturi mai pre sus de băștinași.

In ultimul timp, adunarea rabinică, a cerut respectarea Sabatului și legiuire de înlăturarea obligației elevilor Jidani de a nu veni la școală Sâmbăta. Aceasta pe de o parte, iar pe de alta — prin ziarele Judaice, a scribilor traficanți, cer insistent suprimarea sărbătorilor creștine. La aceste impertinente îndrăzneli, *Clerul Român*, cu șefi arhirei și episcopi n'au spus un cuvânt și dintre Românimea laică nimeni n'a protestat, când ar fi trebuit să se sgudure văzduhul de o formidabilă reacțiune.

Inseamnă — tăcerea aceasta lașă că dragostea de țară și de religie s'a micșorat în sufletele Românilor, sau e îndepărtată pentru totdeauna.

Ce mai rămâne acum? In urma nepăsării condamnabile a baștinașilor intelectuali, rabinatul perfid, va cere urgent guvernului amic, înlăturarea *emblemei* țării, tricolorului român și ștergerea definitivă depe harta Europei a cuvântului *România* și înscrierea oficială a *Palestinei*.

CONCORDATUL.

In comerț, ca și în orice ramură de muncă, o legiuire își are un rost. Intocmai ca o oază în pustiu, în vremuri turburi de reculegere, de întărire. O păsuire e necesară de a da prilej unor reconfortări și a pune temeiu unor cauze și îngrijorări excesive. Insă deși în adâncul ei, legea își are părți conciliante cei cari se folosesc de puterea ei, trec marginea și abuzează.

Se întâmplă, ca oarecari negustori și dintre aceștia străini, în mâinile cărora sunt cuprinse arterele de comerț și industrie, să aibă intenții de a profita de lege în dauna creditorilor și aleargă la câștiguri ilicite, păgubind cu aceasta prestigiul și în genere creditul țării, influințând asupra tuturor laturilor morale și materiale.

De aceea, practicându-se îndelung acest sistem, pe lângă atâția parveniți acaparatori și proprietari de imobile semiți, vom vedea în curând ridicându-se cu mult numărul lor, spre cumplita prăbușire a statului și descreditarea peste hotare a acestei țări și desprețuirea numelui de Români. De cât concordat, — anume legiferat pentru neamul lui *Iuda* — mai bine era *munca obligatorie* și înlăturarea astfel a paraziților din sânul poporului, ce rod cu nesaț și sigur edificiul național.

FISCALITATEA

In timpul consulatului marelui Napoleon I, grija tuturor sfetnicilor era de a pune regulă în treburile statului. Finanțele erau în primul rând, acelea cari urmau să fie întărite. Printr'o întâmplare fericită, *Bonaparte*, cunoscuse pe un funcționar modest și chibzuit, care îndeplinise în amănunt, *munca* cifrelor, dela întâia treaptă, fiind un bun și cinstit mânuitor de bani. L-a chemat la sine și i-a spus: Uite, avem nevoie de un *om*, să facă regulă în finanțele țării. Acel *om*, ești D-ta. Și în adevăr, modestul funcționar, luându-și marea răspundere, a fost cel mai desăvârșit ministru al tezaurului.

Primul consul era satisfăcut de alegerea sa, poporul mulțumit de conducere, Franța înflorindu-și veniturile prin felul de bun gospodar al țării, care îngrijea cu devotament averea statului.

Deci nu un titrat sau specialist, ci un simplu casier.

Pe noi ne-a învrednicit Dumnezeu — sub regimul actual de-un vorbitor fără șir, specialist și celebru în legiuiri ce nu se pot aplica, cu temeiul pasiunii oarbe și al răsbunării în suflet străin de sângele românesc, socotit pe sine de mare iscusit, svârlind fără normă impozite pe spinarea contribuabilor sufocați. Ceea ce avea ca har din fire, ministrul cuceritorului Napoleon onestitatea în gândire și în gospodărie chibzuită așezare, nu putem mărturisi aceasta de specialistul Madgearu, calificat de unii „nebunul“ dela finanțe, iar de Dr. Lupu, ministrul ușurinții, al vorbăriei fără șir, țipătoare.

De ne-ar scăpa Dumnezeu și vremea, de savantlâcul papagalicesc al specialistului, tare am răsufla și contribuabilii ar fi mai ușurați de urmărirea fiscalității jefuitoare pân'la cenușa din vatră.

REFORMA ADMINISTRATIVĂ.

Ori cât de imparțial ai judeca, asupra reformei actuale, nu poți înțelege, dacă era momentul, ca utilizând această lege de răsturnarea vechilor tradiții, să îngreunăm budgetul și așa destul de săcătuit și în perioada cumplitei sărăcii. Productivitatea pământului nu mai contează. In loc de economie și reală gospodărie — actualii meșteri — deprinși cu risipa și înglodați în cheltueli nesăbuite susținuți de latura presei fără *Dumnezeu* și fără *patrie*, părăduesc toate isvoarele statului, săturând pe samsarii și pe nesăturații subordonați. Armata în lipsă de cele necesare, profesorimea cu salarii de mizerie și umilită, aparatul administrativ dărăpănat, studențimea molestată, muncitorimea orașelor în turburări, iar dl. Maniu primul ministru găsește de cuviință să împartă țara în gubernii, aservind-o tendinței trădătorului *Stere*, creind noi funcționari, cu salarii fantastice.

Principial, destramă armata, poliția, desorganizează administrația, svârlind pe drumuri mii de funcționari și înființează arbitrar cohorte de voinici bețivani și anarhici.

Până când? *IOAN FLUTURE*
— București. —

Domnul Prof. N. Iorga simpatizat de evreii din America.

Ziarul „Curentul" din 30 Ian. a. c., No. 728, publică o minuţioasă dare de seamă asupra sosirii d-lui Prof. N. Iorga şi a Doamnei, la New-York.

Citind cu atenţie această dare de seamă a ziarului „Curentul", desprindem un fapt foarte îmbucurător. Dl. Rector al Universităţii din Bucureşti, a fost invitat în America unde a fost primit foarte bine şi cu mult entuziasm.

O întrebare ni se impune: Dl. Prof. N. Iorga, a fost invitat şi primit de Românii din America, sau de Americani?!

Nici de unii, nici de alţii, căci iată cine a pregătit primirea dlui Iorga, după cum glăsueşte chiar ziarul de mai sus:

„In ajunul sosirii, odată cu invitaţiunile lansate de societăţile „Friends of Romania", „Sous of Roumania" şi „United Roumanian Yews" ziarele evreeşti din diferite centre americane au publicat un articol al D-lui Dr. Fildermann, preşedintele „Uniunii evreilor români", îndrumând pe evreii americani să primească cu entuziasm pe *savantul, omul politic şi rectorul Universităţii,* care dela răsboiu a fost mereu adversar al agitaţiilor antisemite şi susţinător al drepturilor evreilor".

Articolul D-lui Fildermann, publicat de toate ziarele evreeşti din centrele americane, ne vorbeşte îndeajuns cine a invitat pe Dl. Iorga în America, precum şi calitatea în care l-a primit.

D-sa în America, a fost primit cu entuziasm de toată suflarea evreească, ca savant, om politic şi rector al Universităţii din Bucureşti, care dela răsboiu a fost apărătorul jidanilor din România, iar nu ca profesorul de altă dată, dela aceeaş Universitate din Bucureşti, care în 1906 a împins în piaţa Teatrului Naţional, sutele de studenţi români creştini, striviţi de cavaleria represivă. Acel spectacol a fost lugubru, totuşi d. prof. Iorga l-a privit neronian, convins că-şi face datoria de apostol al neamului şi apărător al culturii şi sufletului românesc.

Alături de Dl. Prof. *A. C. Cuza,* Dl. Iorga, a început o acţiune politică, împotriva jidanilor, care a durat până la răsboiu. După răsboiu D-sa nu numai că s'a retras din această acţiune, dar a devenit deodată adversar al grupării şi al ideilor sale de mai înainte, în care grupare lucrase ani de zile.

Dl. Prof. Iorga în America a fost peste tot ovaţionat de evrei. Printre persoanele oficiale care reprezintă România în America, a apărut şi dl. Rosenthal. Aşa că chiar oficialitatea noastră peste ocean, este reprezentată printr'un jidan!

In darea de seamă a ziarului „Curentul", se spune că prima surpriză pentru Dl. Iorga a fost, prezentarea pe bord a jidanului William Feder, — „evreu originar din Galaţi", — care l-a întrebat în româneşte de paşaport...

Apoi la debarcader, a fost primit de ficele Drului Kiepper din New-York, purtând costume naţionale, oferindu-i D-lui şi D-nei Iorga, flori.

Ce frumoasă impresie trebue să fi produs D-lui N. Iorga, ficele lui Iuda, în costume naţionale româneşti.

Printre cei care i-au urat bun sosit, remarcăm şi pe jidanii Leo Wolfson şi Solomon Sufrinn. Oare toată manifestarea de simpatia evreilor din America pentru Dl. Iorga, este făcută din admiraţie pentru un savant şi patriot, român, sau unui prieten, şi susţinător al neamului lui Izrael din România?!

Darea de seamă închee:

„Dl. Iorga va primi azi delegaţiunile în palatul oferit de Dl. William Nelson Cromwell (sic), preşedintele Societăţii„ Frends of Roumania". Aceeaş societate va oferi Miercuri o mare recepţie!"

Iată faptele, pe care le înregistrăm cu durere. Ar fi fost mândria neamului românesc, dacă Dl. Iorga din 1906, trecea azi peste ocean şi dacă era primit aşa cum a fost astăzi, de Americani şi de Români, în niciun caz de Jidani. Peste ocean avem nevoe de gloria D-lui Prof. N. Iorga, ca bun român, nu ca apărător al drepturilor jidoveşti, care şi fără susţinerea D-sale sunt pe deplin câştigate şi garantate în Statul român.

Dacă Dl. N. Iorga, rectorul Universităţii din Bucureşti, savantul şi marele om politic, ar fi continuat a rămâne, doctrinarul naţionalismului integral din'nainte de răsboiu, mă întreb: avea să fie invitat şi primit, aşa cum a fost în America?É

...Crede că schimbarea convingerilor, nu este cel mai bun mijloc, de a parveni, în lumea internaţională!

G. FĂCĂOARU
— Tutova. —

Contabilii Cooperatori

Actualmente avem câteva şcoli de Contabilitate şi Educaţie Cooperatistă, care în fiecare an dau câte o serie de absolvenţi, pregătiţi de a lucra ca contabili la societăţile cooperative de primul grad (bănci populare şi cooperative), precum şi de a deveni conducătorii lor de mâine.

Tânărul absolvent pleacă depe banca şcolii convins că va lucra toată viaţa în cooperaţie. I-se dă un post de contabil la o societate cooperativă cu un salar de 2000—2500 lei lunar.

Salar de mizerie. Cât este tânăr îşi duce viaţa cu chin, cu vai, dar când îi vine vremea şi lui să se gândească la o eventuală căsătorie i se naşte o întrebare şi anume: cine îl va asigura în viitor cu cele necesare pentru traiu? Cooperaţia desigur că nu-l va asigura. In cooperaţie nu poate fi sigur pe post fiind lăsat la dispoziţia Consiliului de adm., care adesea e format din persoane politice, care pot ori când să-l dea afară din serviciu şi să-l înlocuiască cu o persoană străină de cooperaţie şi al doilea pentru că i se plăteşte un salar de mizerie.

Atunci ce să facă? Unde să găsească scăparea? Fiind pus într'o grea situaţie calcă convingerea ce şi-a făcut-o pe banca şcolii şi părăseşte cooperaţia, angajându-se la băncile comerciale sau alte instituţii, care îi dau posibilitate să trăiască mai bine şi să-şi asigure viitorul.

Astfel ne părăsesc cei mai buni contabili cooperatori, care în timp de 2—3 ani de serviciu, s'au experimentat în conducerea lucrărilor, precum şi în cunoaşterea scopului adevărat ce urmăreşte mişcarea. Zic 2—3 ani de serviciu, fiindcă cei mai mulţi contabili cooperatori absolvă şcoala la 18—19 ani şi lucrează până la majorat, apoi o părăsesc.

Iată încă o cauză pentru care cooperaţia nu progresează; căci ştiut este că la sate factorul principal de propagandă cooperatistă este contabilul cooperator şi pierzind aproape în fiecare an câte o serie de contabili cooperatori, care

au o experiență bună în materie cooperatistă căpătată în timp de 2—3 ani de serviciu și care sunt de mare folos mișcării.

Conducătorii noștri să-și întoarcă fața și spre bieții contabili cooperatori dela sate care zac în mizerie.

Contabilii cooperatori nu trebue să piardă curajul, ci să se asocieze cu toții în „Corpul Contabililor Cooperatori", care a luat ființă anul trecut, și să cerem cu tărie să ni se recunoască și nouă drepturile ce le merităm ș'anume: să fim numiți în posturi, inamovibili și să ne plătească un salar care să ne dea posibilitate să trăim mai omenește.

SIMION CREȚU, contabil-coop.
— Bălți. —

„Presa evreiască a Ungariei."

Sub acest titlu în anul 1900 la Budapesta a apărut o extrem de interesantă broșura de sigur necunoscută încă până acum de cititori. Autórul broșurei este necunoscut. După toate probabilitățile însă el e un ziarist ungur.

Răvășind rafturile de cărți ale Bibliotecii Universitații din Cluj am dat pe neașteptate peste acest document, al vremurilor trecute, care ne explică atatea evenimente istorice cari au urmat mai tarziu.

Vom publica in traducere fidelă broșura, care conține 24 pagini; și ca incheiere vom trage concluziile ce se vor impune pentru noi, cari suntem aproape în aceeaș situație în care se găsea Ungaria acum trei decenii, avand o presă înstrăinată care în timp de 18 ani a reușit să-și atingă scopul: predând Ungaria în mânile teroriștilor evrei ai lui Béla Kuhn, Szamuelli și alte fiare setoase de sânge.

Iată conținutul broșurei „Presa evreiască a Ungariei":

„Fiind ungur, îmi iubesc cu înflăcărare țara și neamul, și cu toate acestea, sau poate tocmai din acest motiv trebue să mă plec în fața faptelor, căci sunt nevoit să recunosc și eu, că partidul socialist-creștin dela Viena are toată dreptatea să insiste afirmând că Ungaria este ebraizată, iar noi ungurii, suntem numiți evreo-maghiari. Socialiștii creștini din Austria spun un adevăr: Ungaria de fapt este jidovită în toate privințele. Politica liberală dominantă este jidovească, (nici nu există o politică liberală cu concepții moderne), este jidovit comerțul, sunt jidovite comunicațiile, e jidovită industria și comerțul, e jidovit corpul medical și al avocaților, e jidovită arta, știința și este jidovită până și presa.

In Ungaria astăzi (1900) apar cca. 1000 publicațiuni zilnice și periodice. Din acestea abia 100 sunt catolice, 25 protestante, vre-o 40 sârbești, românești, slovace, germane —, restul fără escepție sunt jidovești, adică toate sunt redactate în spirit jidovesc și toate se găsesc în mâini jidanești.

Unul din cele mai valoroase bunuri pământești se zice ca este libertatea presei. Dar nicăiri pe lume nu se întâmplă atâtea abuzuri în privința aceasta, ca în Ungaria și aceasta pentrucă *presa maghiară este complect jidovită.* Se afirma ca presa ar fi asimilata unei mari puteri și că presa ar avea cine știe ce mari puteri. Dar nicăiri pe acest glob terestru această „mare putere" nu are atitudini mai provocatoare decât la noi, în Ungaria. Dece? Pentrucă *presa ungurească este jidovită.* Se spune că presa liberă este cel mai mare și cel mai chemat apărător al libertății politice și sociale, al legalității, al moralei, cinstei și onoarei.

Aceste cerințe ale presei libere nicăiri în lume nu sunt călcate în picioare mai mult decât în Ungaria și decât de presa ei. Dece? Fiindcă presa din Ungaria este jidovească. Se spune că presa liberă este însăși cinstea și adevărul personificat. Dar nicăiri în lume nu există o presă atât de venală și mincinoasă, ca în Ungaria.

Sunt antisemit și totuși nu sunt. Nu vreau să alung pe evrei din Ungaria, nici nu vreau să le nimicesc proprietățile sau averile. Nu sunt nici prietenul măsurilor forțate și doresc să trăesc în libertate cu toată lumea, — dacă nu se poate altfel, chiar și cu jidanii.

Dacă însă în cursul anilor văd cum se introduc în Ungaria cu miile, jidovii zdrănțuroși, semisălbateci, avizi de pradă ai Galiției și Poloniei și aci năpădesc ca un roi de lăcuste în special comunele mici, la început cerșind dela populația simplă și răbdătoare, pe urmă lingușindu-o și ademenindu-o, pânăce o aruncă în mizerie morală și materială, făcându-o să emigreze; dacă văd că aceste hoarde de jidovi se revarsă pe urmă asupra orașelor, continuându-și aci cu furie dublată activitatea lor nefastă, jăcmănind sute de mii și milioane, acaparand intreprinderile publice, comerțul, comunicațiile, punand mâna in mod sistematic asupra marilor proprietați și reușesc sa obțină influența in orice acțiune politica și sociala mai insemnată; dacă văd toate acestea obrajii-i mi sunt năpădiți de roșeața rușinei nu numai în urma lipsei de sațiu al jidovilor hrăpareți și a dorinței lor de a domina, dar mai ales din cauza orbiei rușinoase, a nepăsării și a ușurinței cu care se poartă populația creștină față de jidovirea Ungariei, fără a se sinchisi de ea. Cea mai puternică armă cu ajutorul căreia jidanii acaparează puterea asupra creștinilor mult mai numeroși (în Ungaria față de 17 milioane de creștini există vre-o 800 mii jidani) este fără îndoială în primul rând nepăsarea creștinilor, și în al doilea rând *presa.* Vre-o 140 de publicațiuni creștine din Ungaria abia își țin zilele, nu au nici o influență și în fața forurilor în drept ele nu au nici o autoritate. Dar 700 de publicațiuni jidovești înfloresc admirabil și ele găsesc totdeauna uși deschise nu numai în fața marelui capital, și a miniștrilor, dar până și *la o parte din episcopii catolici.*

Aceasta nu este nici o exagerare, căci avem dovezi. Impotriva episcopului din Kalocsa câțiva indivizi suspecți pun la cale un atentat. Scopul complotului este: șantajul. Un ziarist jidan se interesează de chestiune. Ziua următoare în câteva ziare jidănești apar „destăinuiri senzaționale" despre nobilul episcop. De sigur toate sunt minciuni josnice.

Episcopul se lasă impresionat, căci cu toate că sunt minciuni, ele totuși sunt neplăcute și jenante. In scurte intervaluri de timp își fac apariția la episcop foarte serioși, dându-și aere diferiți ziariști (jhornaliști). Primirea este foarte cordială și ziariștii ascultă o cerere a episcopului, apoi pleacă radioși și veseli. Chestiunea „s'a aranjat". „Destăinuirile" încetează. Cine crede că aceasta se întâmplă în mod gratuit? Cine crede, că ziaristul jidan tace pe gratis?

Un alt caz. *Ziaristul de casă al arhiepiscopului—cardinal Vaszary Kolos este un jidan cu numele Dr. Schiller Zsigmond, care este redactor al ziarului jidovesc „Pester Lloyd".* Toate noutățile arhiepiscopiei, fie ele de ordin de politică bisericească, chestiuni personale, pastorale arhierești, circulare le obține cel dintâi acesta Dr. Schiller

și în primul rând le publică „Pester Lloydu"-ul *jidănesc*. Aci am putea pune o întrebare: dece nu caută legături directe cu biroul arhiepiscopal și ziarele politice catolice „Magyar Allam" și „Alkotmány"? De sigur noi nu putem da amănunte asupra acestui lucru; pentrucă cunoaștem amănunte asupra chestiunilor interne ale ziarelor. Putem afirma însă cu siguranță, că aceste ziare catolice de sigur se sfiesc a se milogi și a cerși, unde ziaristul jidan are intrare liberă în orice timp, obținând toate informațiunile de cari are nevoie. El obține amănunte asupra tuturor chestiunilor ce interesează pe arhiepiscop, căci jidanul îi este atât de drag Eminenței Sale, încât a ținut să-l prezinte personal Sanctității Sale Papei. Un ziarist jidan prezentat capului creștinismului de un episcop catolic! Acest lucru pare totuși a fi prea mult.

Despre un alt episcop catolic se vorbește că amiciția lui pentru presa jidănească l-a introdus în tabăra acționarilor unui ziar jidănesc guvernamental.

Un al treilea episcop, Paul Szemrecsányi, a îndrăgit atât de mult presa jidănească, încât într'o circulară oficială a desmințit știrile bine controlate publicate de ziarul catolic „Alkotmány" despre asasinatul dela Námesztó. Spre marea bucurie a presei jidănești, el a declarat, că ziarul catolic minte și instigă împotriva jidanilor.

*

In Ungaria întreaga viață este expropriată și arândată de *presa jidănească*. Ea a pus mâna în parte până și asupra literaturei creștine și religioase. Scriitori excelenți lucrează pentru ziare jidănești. Opere creștine și religioase excelente sunt tipărite de tipografii jidănești și puse în comerț de negustori sau comisionari jidani. Asociația catolică „Sftul Ștefan" în timp de decenii întregi a plătit multe sute de mii de lei tipografiei „Atheneum", la care și-a imprimat lucrările. (In ultimul timp contul anual a fost de 60.000 coroane). Cărțile de rugăciuni ale cunoscutului preot scriitor catolic și deputat Hoch János sunt tipărite la jidovescul „Atheneum". Cunoscutul scriitor Dedek Crescenz Lajos tocmai acum își tipărește la tipografia jidănească „Palas" o lucrare pur bisericească, care este colportată de către jidanul Székely Aladár (Salzer Adolf).

*

A face istoricul presei jidănești din Ungaria, pe puținele pagini ale acestei broșuri, este imposibil. Mă mărginesc deci a destăinui aci ceeace interesează mai mult pe cititori, căci ei fără îndoială nu pot ști ce atitudine să ia față de numeroasele ziare și nenumărații scriitori. Cine cunoaște oare toate publicațiunile jidănești și pe toți scriitorii jidani? La Budapesta foarte puțină lume îi cunoaște, iar în provincie numărul celor ce îi cunosc este și mai redus, pentrucă ziariștii in ziarele lor, iar scriitorii în publicațiunile lor câte odată ating și coaste religioase creștine, sau patriotice, făcând să creadă publicul creștin, că ziarele jidănești cinstește și onorează până și creștinismul și poporul cretinesc.

Dar alta este situația de fapt!

Oare nu vede cititorul creștin credul — iertați expresiunea, — cel ce i-este lene să gândească cum ziarele jidănești luptă fără încetare pentru scopuri jidănești? Nu vede oare că aceste ziare în mod sistematic scad prestigiul credințelor creștine, autoritatea și încrederea în sine a poporului creștin? Nu vede cum zi cu zi sunt batjocoriți și bârfiți slujitorii bisericilor creștine (preoții și călugărițele)? Nu vede oare prigoana necruțătoare pe care au pus-o la cale împotriva a tot ce este creștin?

In articole de fond, în romane, în foiletoane, în știrile zilei ei batjocoresc fără încetare cultul bisericilor creștine, cele zece porunci, Sfintele Taine și obiceiurile religioase. In felul acesta ei propagă printre creștini desinteresul față de religie, slăbesc poporul și îl mână în sclavia lipsită de voință ce i-o pregătesc interesele jidănești. Orice scriitoraș jidan afirmă că el este cel mai bun prieten al cititorului, că el este propagatorul luminei și el este „Opinia publică". Iar toate aceste afirmații le face cu atâta tupeu, încât foarte puțini îndrăznesc să i se opună.

Ei sunt „arândașii principali" ai vieții intelectuale din Ungaria. Ei lucrează în politică și economie. Ei aprovizionează publicul cu romane, piese teatrale, versuri. Ei fac revistele de familie, cari sunt scrise „dija" pentru soțiile și fetele noastre, ba chiar și cărțile de povești, pe cari le dăm în mâinile copiilor noștri, sunt scrise tot de jidani. Ei scriu până și istoria țării noastre, ei scriu lucrări juridice, tehnice și medicale. Numeroase cărți didactice sunt scrise tot de jidani...

Să enumerăm și nume? Astfel de nume, despre cari până acum am crezut că aparțin unor creștini cinstiți?

La Budapesta apar 24 de cotidiane. Dintre acestea curat creștine sunt numai două, („Alkotmány" și „Magyar Állam"), redactorii responzabili alor 9 ziare sunt ce e drept creștini, dar aceste publicațiuni sunt cu totul nepăsătoare față de chestiunile creștine, iar *restul de 13 ziare sunt curat și exclusiv jidănești.*

Iată aci lista numelor:

Primredactorul al ziarului „Budapesti Napló" este Vészi József (Weisz), jidan.

Redactorul responzabil al aceluiaș ziar este jidanul Braun Sándor.

Redactorul responzabil al ziarului „Esti Ujság" este jidanul Barna Izidor (Braun).

Redactorul responzabil al ziarului „Friss Ujság" este jidanul Habár Mihály.

Șefredactorul al ziarului „Magyar Estilap" este jidanul Szalay Mihály (Singer).

Șefredactorul ziarului „Magyar Hirlap" este jidanul Fenyő Sándor (Fink).

Redactorul responzabil al ziarului „Neues Kleines Journal" este jidanul Vida Felix (Weiss).

Redactorul responzabil al ziarului „Neus Pester Journal" este jidanul Bródy Lajos.

Redactorul responzabil al ziarului „Neues Politisches Volksblatt" este jidanul S. Fleischmann.

Redactorul ziarului „Budapester Tageblatt' este jidanul Iulian Weiss.

Șefredactorul ziarului „Pester Lloyd" este jidanul botezat Falk Miksa, iar redactorul responzabil jidanul Schiller Zsigmond.

Șefredactorul ziarului „Pesti Napló" este jidanul Neményi Ambrus.

Redactorul ziarului „Pesti Ujság" este jidanul Havasi Hugo.

Redactorul responzabil al ziarului „Politischer Volksblatt" este jidanul Sipos Ignácz.

Redactorul ziarului „Magyar Szó" (ziarul lui Bánffy) este jidanul Pályi Ede.

Aceștia sunt astăzi (1900) îndrumătorii și ofițerii de stat major ai opiniei publice din Ungaria, (generalii la rândul lor ocupă loc în lojile francmasonice". (Va urma).